

CAMERON CARPENTER

orgulje

Subota, 8. listopada 2016., u 19:30 sati

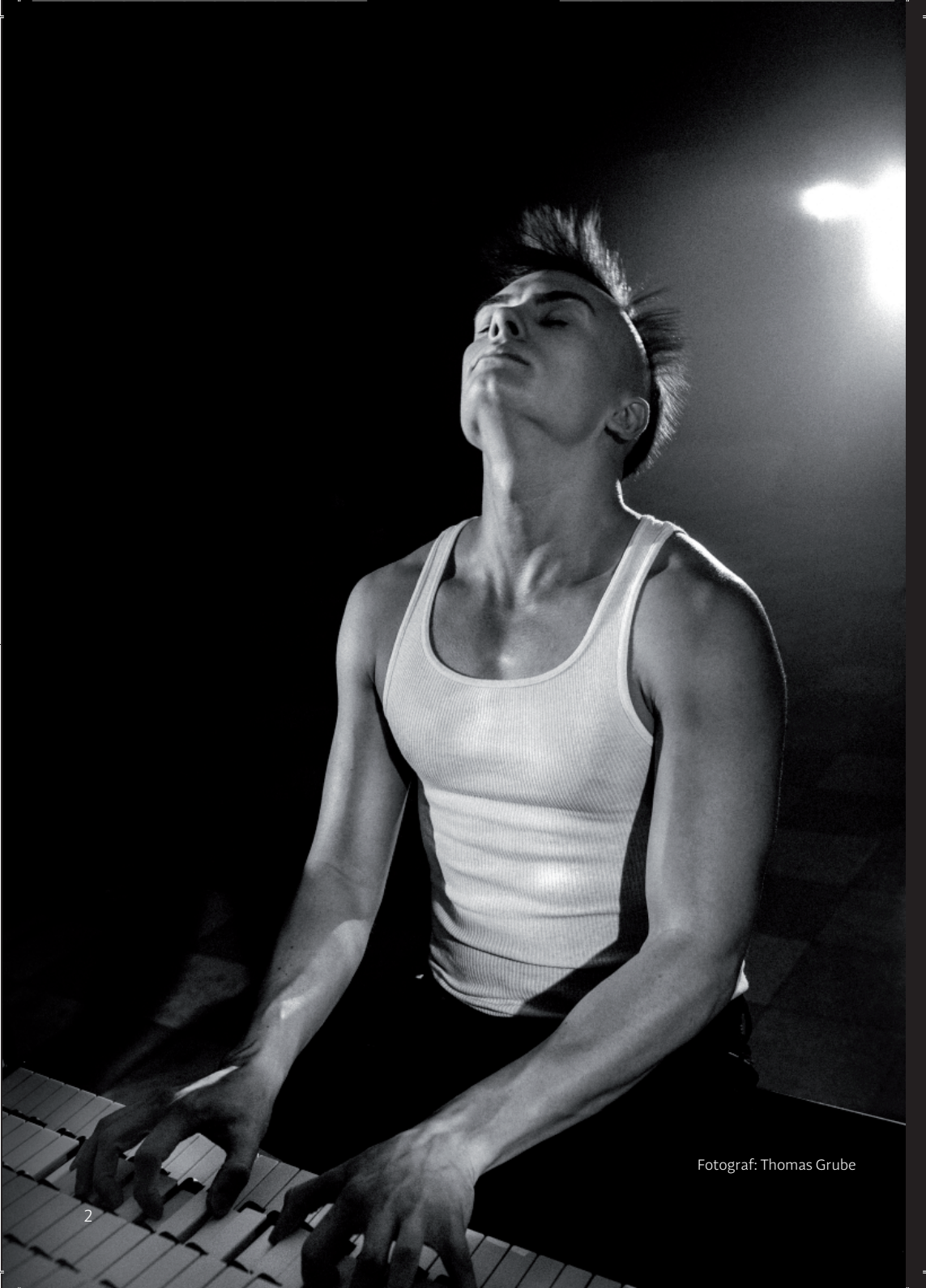
LISINSKI
SUBOTOM
UVJEK
LISINSKI
NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ!
16\17

KONCERTNA DVORANA · CONCERT HALL

LISINSKI

NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ · INVALUABLE EXPERIENCE

Fotograf: Thomas Grube

Program

RICHARD WAGNER:

Uvertira operi *Majstori pjevači*

JOHANN SEBASTIAN BACH:

Contrapunctus IX iz zbirke *Umjetnost fuge*, BWV 1080

ASTOR PIAZZOLLA:

Oblivion

JOHANN SEBASTIAN BACH:

Preludij i fuga u h-molu, BWV 544

LOUIS VIERNE:

Westminsterska zvona, op. 54, br. 6

PETAR ILJIČ ČAJKOVSKI:

Scherzo iz Šeste simfonije u h-molu, op. 74

FRANZ SCHUBERT:

Vilinski kralj, op. 1, D. 328

LOUIS VIERNE:

Najade, op. 55, br. 4

JOHANN SEBASTIAN BACH:

Passacaglia i fuga u c-molu, BWV 582

Nakon koncerta s umjetnikom će razgovarati **Pavao Mašić**, a potom će u Visokom prizemlju Dvorane biti organizirana prodaja diskografskih izdanja Camerona Carpentera uz njegovo prisustvo.

Fotograf: Michael Hart

Virtuozni skladatelj-izvođač, jedinstven u svijetu instrumenata s tipkama, **Cameron Carpenter** (1981.) svojim posebnim pristupom orguljama razbija sve poznate stereotipe karakteristične za orgulje i orguljaše, izazivajući podjednako oduševljenje i kontroverze diljem svijeta. Njegov sveobuhvatan i među orguljašima vjerojatno najraznovrsniji repertoar kreće se od sabranih djela Johanna Sebastiana Bacha i Césara Francka, preko filmske glazbe i suradnje s umjetnicima *jazza* i popa, do autorskih skladbi i stotina vlastitih transkripcija i obrada.

Kao čudo od djeteta, već s 11 godina izvodi Bachov *Dobro ugođeni klavir*, nakon čega se kao sopran pridružuje Američkom dječjačkom zboru 1992. godine. Tijekom četverogodišnjeg školovanja na *The North Carolina School of the Arts*, Cameron stječe prva iskustva na području orkestracije i orkestralne kompozicije te transkribira za orgulje više od sto velikih orkestralnih djela, uključujući i cijelu *Petu simfoniju* Gustava Mahlera. Nastavlja skladati i 2000. odlazi u New York gdje studira na *The Juilliard School of Music*. Ondje nastaju mnoge skladbe: umjetničke popijevke, simfonijska pjesma *Dijete Bagdada* (2003.) za orkestar, zbor i Martenotove valove, prve važnije skladbe za orgulje solo, te brojne orguljske obrade klavirskih skladbi Chopina, Godowskog, Graingera, Ivesa, Liszta, Medtnera, Rahmanjinova, Schumanna i drugih skladatelja. Nakon završenog magisterija na *The Juilliard School of Music* (2006.), Cameron iste godine počinje s koncertnim turnejama diljem svijeta, nastupajući na važnim svjetskim koncertnim pozornicama

(Royal Albert Hall, lajpciški Gewandhaus, Koncertna dvorana grada Melbournea, Dvorana Čajkovski u Moskvi, Davies Hall u San Franciscu i dr.).

Prvi je orguljaš ikada nominiran za nagradu *Grammy* za prvi solistički album *Revolutionary* (2008.) koji je objavila diskografska kuća *Telarc*. Uslijedio je hvaljeni DVD i CD *Cameron Live!* objavljen 2010., a iste godine izdavačka kuća *Edition Peters* počela je izdavati njegove autorske skladbe, počevši s djelom *Aria*, op. 1. Njegovo prvo veće djelo za orgulje i orkestar, *Skandal*, op. 3, narudžba je Kölnske filharmonije, a praižvela ju je Njemačka komorna filharmonija pod vodstvom Alexandra Shelleyja na Novu godinu 2011. O Cameronu kao skladatelju piše Manuel Brug u njemačkom *Die Weltu*: „Carpenter se dokazuje kao spretan eklektičar koji zna zabaviti s mnogo finesa te priznaje uz mig kako ga 'gnjavi intelektualna glazba'.“

Redovito nastupa kao solist uz mnoge vodeće svjetske orkestre, a 2013. potpisuje ekskluzivni ugovor za snimanje više albuma za diskografsku kuću *Sony Classical*. Predstavio je i novi instrument *International Touring Organ* (Orgulje za međunarodne turneje) – monumentalne digitalne orgulje koje je sâm osmislio, a na kojima koncertira diljem svijeta. Nakon nastupa u dvorani Centra Lincoln, Cameron je sa svojim novim orguljama krenuo na koncertnu turneju s 31 koncertnim nastupom po Europi, SAD-u i Velikoj Britaniji. Istovremeno je objavljen i njegov novi album *If You Could Read My Mind* za *Sony*.

Fotograf: Adrian Buckmaster

Cameron je jedan od rijetkih izvođača koji redovito pozdravlja svoju publiku ponaosob neposredno prije koncerta, provodeći često i više od sat vremena uz srdačno rukovanje i dijeljenje autograma prije same izvedbe. Uz milijunske „klikove“ na YouTubeu te pojavljivanjem na televizijskim i radijskim programima kao što su *CNN The Next List*, *CBS Sunday Morning*, *BBC Radio 3*, *ARD*, *ZDF*, *NDR Kultur*, kao i u tiskanim medijima (*New York Times*, *New Yorker*, *Wall Street Journal* i dr.), Cameron Carpenter je najzapaženiji i najvidljiviji orguljaš na svijetu.

„Čvrsto vjerujem da u ovom trenutku nema ničega lošega kod mladih ljudi diljem svijeta. Ono što im zaista nedostaje jest vodstvo. Pa Bach im može pružiti vodstvo, a ja im mogu pružiti Bacha! Moj Bach je punokrvni i odvažni Bach. Njegov um je univerzalan,

njegovo srce neodoljivo i nadmoćno, a duh koji prožima cijelo stvaralaštvo toga velikana upravo je transcendentalan! Ljudi trebaju Bacha i Boga, a među glazbenicima ne postoji ni jedan violinist ili pjevač koji može pružiti takav dalekosežan osjećaj kakav može stvoriti orguljaš. Ja sviram kraljicu instrumenata! Moji konzervativniji kolege nazivaju me šoumenom, a ja sam ponosan na to! Komunikacija je ono za što umjetnik živi – i za publiku na nogama koja traži još.“

Virgil Fox /američki orguljaš, 1971.

U protekloj sezoni cikusa *Lisinski subotom* za orguljama Velike dvorane imali smo priliku slušati nesvakidašnji koncert i nesvakidašnjeg orguljaša – Camerona Carpentera – čija je individualna interpretacija podjednako fascinirala i šokirala pa se i hrvatska publika time svrstala među slušatelje diljem svijeta koji s pomalo uzburkanim strastima doživljavaju svaku njegovu buduću izvedbu i viziju djela glazbene literature koja nužno zamišljena za orgulje, ali na njima svakako vrlo uvjerljivo zvuče. Pod Carpenterovim prstima i nogama, dakle, mnoge orgulje doživljavaju svojevrsnu transformaciju, koja je prema njegovim riječima nužna kako bi se on kao umjetnik mogao izraziti i na najbolji mogući način ostvariti komunikaciju s publikom. Međutim, ograničenosti pojedinih klasičnih instrumenata ili, bolje rečeno, njihove tehničke zadanosti, potaknule su ga na jedinstven pothvat redefiniranja ne samo sviračke tehnike (upotrebe klavijatura, posebnih tehnika sviranja pedala, kao i istovremenog sviranja na tri i četiri manuala) nego i osnovnih parametara

orguljskog zvuka, što je rezultiralo ostvarenjem njegova sna: instrumentom za međunarodne turneje (*The International Touring Organ*) koji večeras Carpenter predstavlja hrvatskoj publici prvi put.

Orgulje – kraljica instrumenata

Prosječnom posjetitelju koncerata povijest orgulja zasigurno je dobro poznata: Grk Ktesibije Aleksandrijski smatra se tvorcem prvih orgulja u 3. stoljeću prije Krista, a dolaskom na dvor Pipina Malog u 9. stoljeću orgulje se ponovno etabliraju na Zapadu, nakon što su u naletima barbara bile u velikoj mjeri uništene. U crkvama ulaze u upotrebu već u 11. stoljeću, pri čemu su imale tek jednu vrstu zvuka, *organo pleno*, zvuk punih orgulja. I otada je na djelu

maštovitost orguljaša i graditelja orgulja koji će kroz bogatu povijest toga instrumenta orguljama dodavati nove mogućnosti i sve sofisticiranije mehanizme za ovladavanje mnogim zvukovnim bojama. Upravo odatle engleska riječ *stop* za niz svirala iste boje (hrvatska inačica je *registar*) – s obzirom na to da su prvi registri u vidu ručica služili za zaustavljanje dovoda zraka – te su zapravo orguljašu omogućavali da osim zvuka punih orgulja koristi i pojedinačne vrste zvukovnih boja koje su često imitirale zvukove drugih instrumenata: flauta, violina, korneta, najrazličitijih duhaćih i gudaćih instrumenata, zvona, ali i ljudskoga glasa. Orguljaš je tako, prevedeno u suvremeni žargon, bio *one-man-band*, a orgulje (prema Mozartovim riječima) „kraljica instrumenata“. Količina

Orgulje Welte-Phiharmonie građene 1913./14. za putnički brod Britannic. 2 manuala, pedal i aparat za reprodukciju papirnih vrpca, 38 registara i 1.942 svirale.

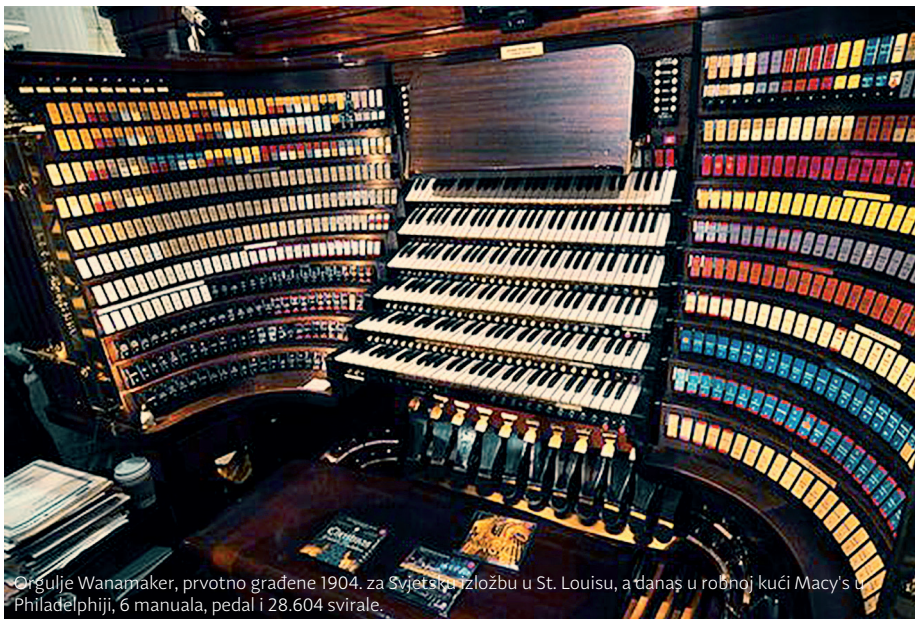

tehničkih pomagala kakva su kroz povijest osmišljavali graditelji orgulja svjedoči o neprestanoj potrebi za što fleksibilnijom upotrebom orgulja, čineći od njih ne samo vrlo kompliciran i golem instrument nego i, uz satni mehanizam, jednu od najsloženijih tvorevina čovječanstva prije industrijske revolucije.

Orgulje u Novom svijetu

Početak 20. stoljeća u Sjedinjenim Američkim Državama pojavio se jedan od slogana koji je trebao poslužiti u transformiranju SAD-a iz agrarne u industrijsku velesilu. Pod motom „Bigger, better, louder!“ (Veće, bolje, glasnije!) poticala su se tehnološka dostignuća i njihove prezentacije u sklopu svjetskih izložbi, dok se u svijetu orgulja (na koji je

spomenuti slogan bio itekako primjenjiv!) to odražavalo u gradnji izuzetno velikih orgulja, tzv. *monster organs*. Tako je pariški orguljaš Alexandre Guilmant na gostovanju u St. Louisu održao ukupno 40 recitala na „najvećim orguljama na svijetu“ s ukupno 138 registara i oko 10.000 svirala, koncipiranima da imitiraju veliki simfonijski orkestar, pri čemu se na jednom od recitala doslovno urušio dio krova dvorane od vibracija tako velikog instrumenta. Bogati američki industrijalci brzo su se zarazili takvim instrumentima, pa u njihovim domovima redovito nailazimo na orgulje (kao i zaposlene orguljaše). Jedna od najvećih američkih kompanija za izradu orgulja, *The Aeolian Company*, gradila je instrumente u rezidencijama američkih bogataša na njujorškoj Petoj aveniji, pa čak i na njihovim jahtama! Prema podatku

Orgulje Wanamaker, prvotno građene 1904. za Svjetsku izložbu u St. Louisu, a današ u robnoj kući Macy's u Philadelphiji, 6 manuala, pedal i 28.604 svirale.

iz *New York Timesa* iz 1911., u New Yorku i okolici orgulje je posjedovalo oko 300 imućnih Amerikanaca, među kojima je bio i George Eastman, osnivač tvrtke Eastman-Kodak, a poslije i *Eastman School of Music*, danas jednog od najkvalitetnijih svjetskih sveučilišta za obrazovanje orguljaša. Širenjem na europsko tržište, kompanija *Aolian* utjecala je na poznatu njemačku kompaniju *Welte*, čiji su instrumenti imali mehanizam papirnatih vrpce preko kojih su orgulje mogle svirati same, pri čemu je papirnata vrpca bila svojevrsni softver, snimka orguljaševe izvedbe koja se mogla reproducirati na bilo kojim kompatibilnim orguljama (u Hrvatskoj se takve orgulje kompanije *Welte* čuvaju u Vili Šeherezadi u Dubrovniku). Zanimljiv je podatak da je upravo čuveni *Titanic* trebao dobiti orgulje kompanije *Welte*, ali je nažalost već bio pripremljen za porinuće pa su orgulje ugrađene na sestrinski brod *Britannic*, koji naposljetku nikad nije isplivao, jer je uoči početka Prvog svjetskog rata pretvoren u bolnicu.

Bach na američki način

Ako su dvadesete i tridesete godine 20. stoljeća bile zlatne godine za svijet orgulja (u tom vremenu nastaje i jedan od najpoznatijih orguljskih koncerata 20. stoljeća, *Koncert za orgulje, timpane i gudače* Francisa Poulenca, kao narudžba princeze od Polignaca, zapravo Amerikanke Winnarette Singer, bogate nasljednice šivače kuće Singer), „lude sedamdesete“ bile su opet u znaku zanimanja za orgulje, ovaj put među publikom koja nije pripadala tipičnim konzumentima ozbiljne glazbe.

Fotograf: Michael Hart

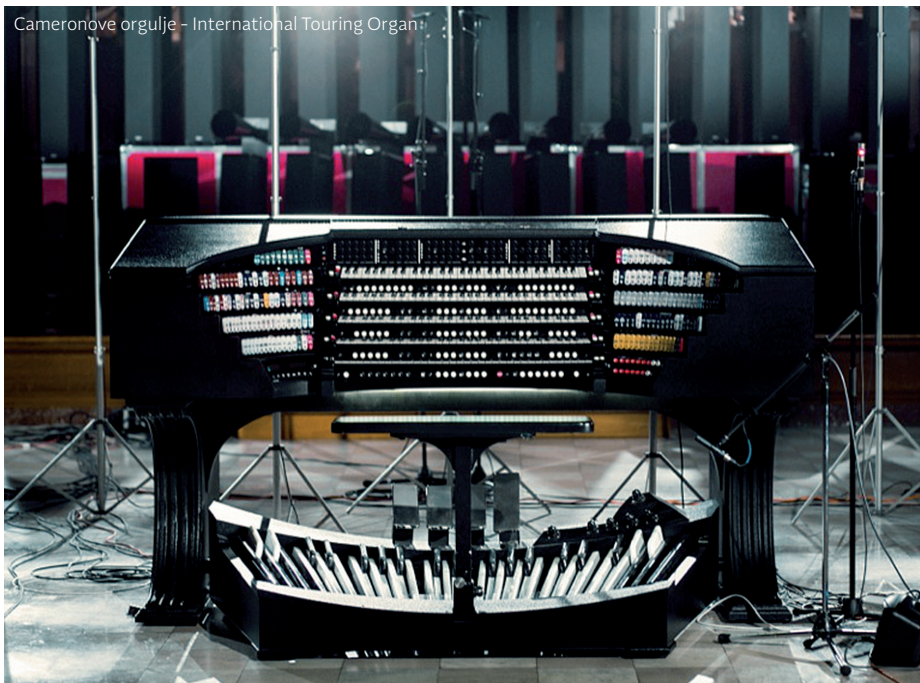

Naime, istaknuti američki orguljaš, virtuoz i *showman*, Virgil Fox, od 1971. pa do smrti 1980., postigao je nezapamćen uspjeh izvedbama Bachovih skladbi za orgulje u dvama projektima: *The Bach Gamut* (*Bachova ljestvica*, program izabran tako da su početna slova tonaliteta svake skladbe formirala niz tonova glazbene ljestvice) i *The Heavy Organ* (koncerti s isključivo Bachovom glazbom, održavani u velikim dvoranama pod posebno oblikovanom rasvjetom i u zadimljenoj atmosferi na *Crnoj ljepotici*, digitalnim orguljama). Sve skladbe uvijek je svirao napamet, često sklon ekstremno brzim ili pak sentimentalno polaganim tempima, birajući pritom uvijek vlastiti doživljaj i kreaciju na štetu „čistunstva“, privlačeći

tisuće slušatelja kojima su *rock* i popularna glazba bili mnogo bliži od zvuka orgulja.

Cameron Carpenter i *The International Touring Organ*

Kako iz navedenoga već možemo zaključiti, na tragu Virgila Foxa danas se profilirao sjajni Cameron Carpenter, virtuoz koji svoje izvođačke vještine dopunjuje i skladateljskim i aranžerskim umijećem. U medijskim napisima govori se o tome da je orguljama udahnuo novi život, „vratio im grešnost“; time se aludira na profane sadržaje, povezanost s popularnom glazbom i *jazzom*, jer orgulje oslobađa pretpostavljene liturgijske funkcije. Kontroverze koje izaziva pratile su i Foxa

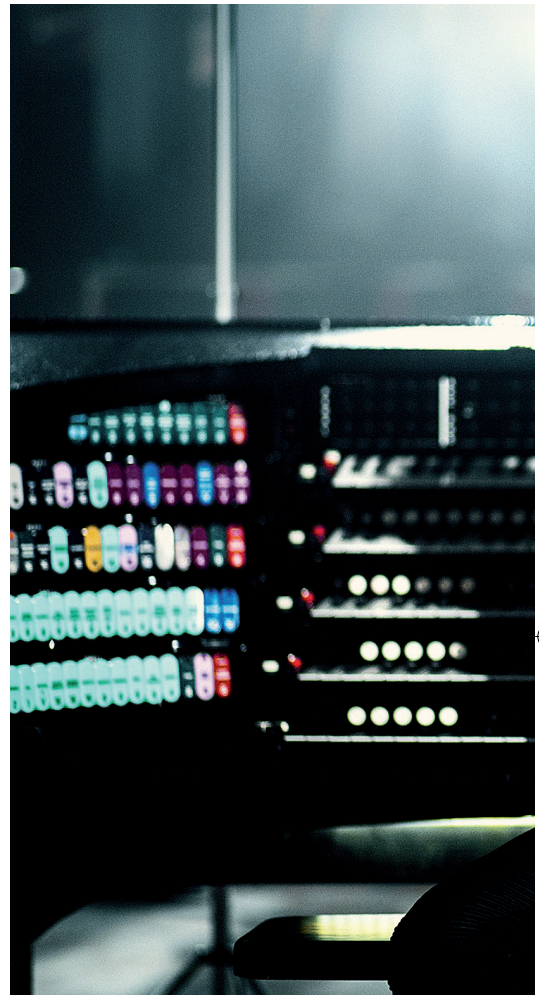

(Fox se reklamirao sloganom: *Virgil Fox – love him or hate him* – ili ga volite ili ga mrzite, što je jednako primjenjivo i na Carpentera), a upravo je njegov osebujni pristup orguljama nešto što je podijelilo i orguljaše diljem svijeta na one koji ga obožavaju i one koji ga kritiziraju. O ukusima se, naravno, ne raspravlja, ali je lako uočiti Carpenterovu nevjerojatnu virtuoznost i tehničku superiornost, kao i inovativnost koja se odražava i u najnovijem projektu koji je zamislio – novim orguljama na kojima održava koncertne turneje.

Riječ je o digitalnom instrumentu koji je izrađen prema Carpenterovim nacrtima i idejama te je inovativni koncept mobilnih orgulja. Sâm instrument lako se sastavlja od šest zasebnih dijelova (stane u običan kamion!), dok čak 10 zvučnika osigurava zvuk vrhunske kvalitete. Cameronovo promišljanje i svojevrsna vizija budućnosti orgulja tako je dobila otjelovljenje u instrumentu koji je specijalno za njega izradila američka radionica *Marshall & Ogletree* iz Massachusettsa, vodeći se trima važnim pretpostavkama: maksimalnim proširenjem zvukovne palete i glazbene raznolikosti orgulja kao i kontinuiranim razvojem samog mehanizma instrumenta, omogućujući time orguljašu veću i precizniju kontrolu nad svim tim bogatstvom zvukovlja. Na taj način Carpenter je uspio orgulje osloboditi vezanosti za fiksni prostor (crkvu ili dvoranu), ovisnosti o jednom stilskom usmjerenju (združivši u novom instrumentu tonske palete klasičnih orgulja i onih svojstvenih *theatre organu*) te je naposljetku ostvario svoje snove o

instrumentu koji pripada umjetniku (slično praksi violinistâ da odlaze na turneje s vlastitim instrumentom), čime kao orguljaš nije ovisan o instrumentu kakav ga čeka u nekom kutku svijeta i koji treba tek upoznati ili ovladati njime. Time se oslobodio mnogih ograničenja, fizičkih i zvukovnih. Na tom mu je mobilnom instrumentu, kojim i „doslovno prelazi granice“, moguće

Fotograf: Thomas Grube

izvoditi sve što zamisli i poželi. Orgulje su tako jednostavno postale oruđe, a ne cilj po sebi; za sve ostalo – tu je Cameron Carpenter, čija maštovitost i kreacija u večerašnjem programu predstavljaju neke od antologijskih stranica orguljske literature, „kao i one koje će to tek postati“!

All You Need Is Bach

Večeras nam Carpenter predstavlja djelić glazbe sa svojega najrecentnijega albuma *All You Need Is Bach* izdanog u lipnju ove godine u izdanju kuće Sony, ujedno i drugom albumu realiziranom na njegovu vlastitom instrumentu. Posvećen isključivo skladbama J. S. Bacha, album donosi i jednu Carpenterovu kreaciju, svojevrsni kolaž

Bachovih tema, od kojih je najistaknutija jednostavna *Dvoglasna invencija u F-duru*, koja se vješto kombinira s poznatom pjesmom *All You Need Is Love* britanske grupe The Beatles, kao i tonovima Bachova prezimena. Među skladbama koje su našle svoje mjesto na albumu, a koje slušamo večeras, ističe se lepršava i motorična fuga **Contrapunctus IX** iz Bachova posljednjeg opusa **Umjetnost fuge**, zbirke od 14 fuga i četiri kanona, skladanih na osnovi posve jednostavne teme koju ovdje čujemo tek naknadno. S obzirom na to da se osnovna tema cijele zbirke javlja u augmentiranim vrijednostima, to je čini prepoznatljivom među razigranim linijama glavne teme ove fuge koja se eksponira u početnim taktovima stavka i čija je pokretljivost, štoviše živost, karakteristična za talijanski barokni stil.

Upravo je raznovrsnost stilskih žanrova još jedna važna osobina kasnog Bachova opusa kojom skladatelj demonstrira bogatstvo vlastitog vokabulara kad u skladbama za orgulje oblike poput *toccate*, preludija i fuge kombinira s elementima koncertantnog stila. O takvoj praksi svjedoči **Preludij i fuga u h-molu, BWV 544** koji se dovodi u vezu s pogrebom saske vladarice 1727. godine. Karakteristični ugođaj tonaliteta koji se uglavnom povezivao s melankoličnim, bolnim, pa čak i tragičnim izrazom, u *Preludiju* je istaknut brojnim *appoggiaturama* i harmonijskim sekvencama koje podižu intenzitet izraza. *Fuga* počiva na dvjema temama, obje su dostojanstvenog i gotovo vokalnog karaktera, njihov mirni tijek i razvoj upravo nas neprimjetno pripremaju na vrhunac

izraza ostvaren isključivo kontrapunktnim sredstvima – zajedničkim nastupom dviju tema. Kontrapunktna disciplina prisutna je sve do posljednjeg takta fuge, što je još jedna odlika kasnog Bachova rukopisa.

Drugu skupinu skladbi na večerašnjem programu čine *transkripcije*, a ta je praksa uobičajenija upravo u anglosaksonskim zemljama gdje su orgulje često zamjenjivale orkestar, a orguljaš bio već spomenuti *one-man-band*. Na taj način, pogotovo u manjim sredinama u kojima orkestar nije bio čest gost, publika je mogla uživati u orkestralnim i opernim skladbama. Jedan od istaknutih orguljaša-priredivača bio je Edwin Henry Lemare čije se transkripcije Wagnerovih opernih ulomaka izvode i danas, a njegova tehnika stvaranja orkestralnih efekata na orguljama ostala je zabilježena na papirnatim vrpcama tvrtki *Welte* i *Aeolian* te neodoljivo podsjeća na virtuozna rješenja kojima se služi i Carpenter u svojim transkripcijama. U **Wagnerovoj Uvertiri operi Majstori pjevači** sadržani su različiti glazbeni motivi koji će u operi biti važni za oslikavanje sukoba starog/konzervativnog i novog/progresivnog: dvije svečane teme majstora pjevača, lirski tema Walthera i njegove pjesme te polifono oblikovan središnji dio uvertire kojim Wagner ocrtava radišne šegrte. Nostalgичna crta prožima skladbu **Oblivion** argentinskog skladatelja **Astora Piazzolle**. Riječ je o tangu skladanom za film *Henrik IV*. čija melodija počiva na dugim, izdržanim notama međusobno povezanim lirskim figuracijama; u oblikovanju ne pokazuje utjecaje *jazza* ni drugih, tangu stranih stilova. **Scherzo iz Šeste simfonije**

u h-molu Petra Iljiča Čajkovskog također je okružen melankoličnim i tamnim tonovima ostalih stavaka; kraći je, svijetao i optimističan element ove, posljednje skladateljeve simfonije. Nakon uvodnih živih i uzbudljivih motiva, pojavljuje se melodija na klarinetu, a njihov se dijalog zaključuje temperamentnim finalom. Posljednja u nizu transkripcija je pjesma **Vilinski kralj** (*Erlkönig*), za glas i glasovir **Franza Schuberta** (na Goetheov tekst) čiji sadržaj donosi dramatičnu priču s tri lika (otac, dijete i Vilenjak), o kojima priča Pripovjedač, oslikavajući intenzivni dijalog tijekom noćnog putovanja. Glazbeno uprizorenje počiva na različitim motivima: mekanom i slatkorječivom zovu Vilenjaka, ustrašenom i uzbudjenom glasu djeteta te motivu konjskog kasa koji povezuje radnju i ujedinjuje ostale glazbene elemente u cjelinu; svojim intenzitetom postavlja pred pijanista visoka očekivanja, baš kao što se to očekuje od pjevača koji sugestivnošću mora utjeloviti sve spomenute likove.

U večerašnjem programu svoje su mjesto našle i dvije izuzetno virtuozne skladbe francuskog orguljaša iz prve polovice 20. stoljeća, **Louisa Viernea**, dugogodišnjega glavnog orguljaša pariške katedrale Notre-Dame. Njegov opus, uz šest simfonija za orgulje, obuhvaća i niz kraćih skladbi koje je Vierne uglavnom izvodio na recitalima, a neke su od njegovih najuspjelijih djela i rado prihvaćendionjegova opusa između publikom i među izvođačima. **Westminsterska zvona** (*Carillon de Westminster*) progresivno rastu u zvuku, od misterioznog *pianissima* do završnog *tuttija*, donoseći karakterističnu melodiju londonskog Big Bena kako ju je

Vierne zapamtio, dok su **Najade** (vodene nimfe) stavak pomalo impresionističkih obilježja, s istaknutom pokretljivom linijom u dionici desne ruke koja u središnjem dijelu prepušta mjesto lirskoj temi.

Na završetku večerašnjeg koncerta čut ćemo **Passacagliu i fugu u c-molu, BWV 582 Johanna Sebastiana Bacha**, ujedno i zaključnu skladbu na Carpenterovu posljednjem albumu. Jedinствена u Bachovu orguljskom opusu, ta antologijska skladba po opsegu i umjetničkoj viziji korespondira s druga dva skladateljeva remek-djela građena prema ostinatnom načelu: *Chaconnom* za violinu solo i *Goldberg varijacijama* za čembalo. Jednostavna osmerotaktna tema izlaže se na početku skladbe u dionici pedala; slijedi niz od 20 varijacija tijekom kojih neprekidno raste intenzitet izraza, zahvaljujući nepresušnoj skladateljevoj invenciji. Kao posljednja, 21. varijacija, iz originalnog četverotakta (koji je Bach najvjerojatnije preuzeo od francuskog skladatelja Andréa Raison) izrasta maestralna *Fuga* s čak dva kontrastsubjekta, koji u kombinaciji s temom čine osnovu za brojne kontrapunktne majstorije sve do završnog klimaksa. Zagledan u dugu tradiciju ostinatnih formi, Bach je ovim djelom *passacagliu* kao oblik razvio u pogledu proporcija, formalne preglednosti i tonalitete zaokruženosti te je ujedno osamostalio od isključivo plesnog idioma za koji je tradicionalno bila vezana. Istovremeno, *Passacaglia u c-molu* nametnula se ne samo kao paradigmatično djelo Bachova opusa nego je, u pogledu varijacijskih formi za skladatelje 19. i 20. stoljeća, upravo ta skladba referentni i često nedostižni uzor vrijedan imitiranja.

LISINSKI
SUBOTOM
UVJEK
LISINSKI
NEPOTICINJ BOVILJE

Fotograf: Michael Hart

Subota, 22. listopada 2016., u 19:30 sati

TOKIJSKI SIMFONIJSKI ORKESTAR

Jonathan Nott, dirigent
Isabelle Faust, violina

**LISINSKI
SUBOTOM
UVJEK
LISINSKI
NEPROCIJENJIV DOŽIVLJAJ!
16\17**

Jedan od najboljih japanskih orkestara, glasovita i nagrađivana njemačka violinistica i engleski dirigent velike svjetske karijere predstavljaju trojstvo koje jamči najviše izvedbene domete i slušateljski užitek.

Na početku međunarodne karijere Isabelle Faust je pobjeda na Paganinijevom natjecanju u Genovi, njene recentne snimke Beethovenovih sonata s pijanistom Aleksandrom Meljnikovim ovjenčane su prestižnom nagradom časopisa Gramophone i njemačkom diskografskom nagradom Echo, a u njenim je rukama Stradivarijeva violina – Trnoružica. Maestro Jonathan Nott jedan je od najuzbudljivijih dirigenata današnjice, šef-dirigent Tokijskog simfonijskog orkestra i Bamberških simfoničara.

“Njen zvuk ima strast i snagu, ali i toplinu i slatkoću koja razoružava...” **New York Times o Isabelle Faust**

“Stvorili su jedno od najuzbudljivijih partnerstva u orkestralnoj glazbi posljednjih godina” **Guardian o suradnji maestra Notta i Tokijskog simfonijskog orkestra**

Program:
L. van Beethoven: Koncert za violinu i orkestar u D-duru, op. 61
D. D. Šostakovič: Simfonija u e-molu, br. 10, op. 93

Ulaznice: 160, 200, 240 kn

LISINSKI
SUBOTOM
UVJEK
LISINSKI
NEPROCIJENJIV DOŽIVLJAJ!

Ponedjeljak, 14. studenoga 2016., u 19:30 sati

FAUST I OPERA GALA

Orkestar Opere HNK u Rijeci

Marjukka Tepponen, sopran

Diana Haller, mezzosopran

Paulo Ferreira, tenor

Lucio Gallo, bariton

Carlo Colombara, bas

Ville Metvejeff, dirigent

LISINSKI
ARIOSO
GLAS ZA
LISINSKI
NEPROCIJENJIV DOŽIVLJAJ!
16\17

Strastven i temperamentan finski dirigent Ville Metvejeff s Orkestrom Opere HNK Ivana pl. Zajca u Rijeci radi čuda. Ta velika umjetnička energija čitavog ansambla i njeni rezultati već odjekuju i preko hrvatskih granica, što je dovelo i do angažmana za veliku svjetsku diskografsku kuću Universal. Fantastična opera Faust Charlesa Gounoda jedan je od naslova s kojim riječka Opera kreće u svijet, a dio tog velikog svijeta je i velika pozornica Lisinskog. Probranu pjevačku međunarodnu podjelu predvode, uz zvijezde Metropolitana kao što su Lucio Gallo i Carlo Colombara, jedna od najvećih mladih opernih zvijezda Europe, riječka mezzosopranistica Diana Haller i sjajna finska sopranistica Marjukka Tepponen.

Ulaznice: 200, 230, 260 kn

LISINSKI
NEPROCIJENJIV DOŽIVLJAJ!

LISINSKI
SUBOTOM
UVJEK
LISINSKI
NEPROCIJENJIV DOŽIVLJAJ!
16\17

Nakladnik: Koncertna dvorana Vatroslava Lisinskog

Za nakladnika: Dražen Sirišćević, ravnatelj

Producentica programa: Ana Boltužić

Urednica: Ana Boltužić

Autor teksta: Pavao Mašić

Lektorica: Rosanda Tometić

Oblikovanje i grafička priprema: Iva Canki

Tisak: Grafocentar d. o. o.

Naklada: 600 primjeraka

Cijena: 20 kuna

KONCERTNA DVORANA / CONCERT HALL
LISINSKI
NEPROCIJENJIV DOŽIVLJAJ / UNPARALLELED EXPERIENCE

www.lisinski.hr